

Отъ следния брой търсете в. „Барабанче“ всъки понедълникъ сутринъта.

БАРАБАНЧЕ

БАРАБАНЧЕ

ВЕСЕЛЬ СЕДМИЧЕНЬ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ

Цена 2 лева

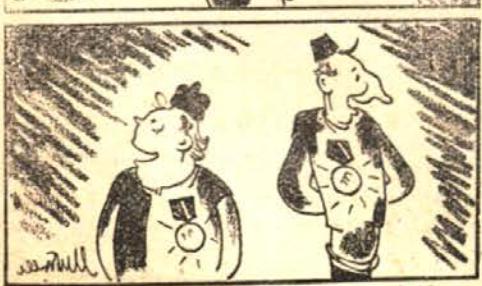
София, 13 декември 1938 год.

Вестникът е разрешенъ отъ Министерството на народното просвещение съ писмо № 23977-2-II отъ 30 май 1938 година
Издание на А. Д. „Периодиченъ печатъ“ — София. Абонаментъ за 40 броя — 60 лв. Суми се пращатъ по пош. чек. с/ка № 1573
или въ чисти герб. марки. Обявления по споразумение. Всичко да се адресира до в. „Барабанче“, ул. „15 Ноември“ № 5 — София

Представя тази седмица филма:

Шишко и Слабишко
ОСМО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

— Изгорѣ домуть ми! — викна Ранко съансънъ и вода съсь кофи почна да дониса. Ранковото внуче писна отъ уплаха. Шишко и Слабишко, ей ги — дотърчаха. Даде гръбъ Слабишко. Погледнете, ето, покачи се Шишко и спаси детето. Нашитъ герои всъки ги похвали и ги наградиха после съсь медали.

Момче и пчелица

Бръмъ-бръмъ . . .

Зънъ-въмъ.

Катъ ми бръмкашъ, пчелице,
събра ли си храница,
за да имашъ за презъ зима,
да се видимъ додо.

Зънъ-въмъ . . .

Бръмъ-бръмъ.

Да си живо, момченце,
да ми станешъ ергенче.
Който работи, ще има
и за лъте и за зима.

Степанъ Мокревъ

Джуди и Модо

Илюстрации отъ Петрохорскиятъ дружески пътешественици Клавдио Тома

Преведе и илюстрира Василь Виденовъ

Това се случи въ централна Америка, където преживѣхъ онова, което сега ще ви разкажа. Бѣхъ успѣлъ да склоня единъ мой приятелъ, че ще припечелимъ нѣкой и другъ левъ, като заработка въ плантацията за банан.

Единъ денъ единъ снаженъ мжъ, обрасълъ въ брада, дойде при менъ въ плантацията и ме помоли да го приема на работа. Този мжъ имаше единъ дълбокъ белегъ презъ носа. Поради това, че имахъ надъ сто работника, които се занимаваха само съ съчене на шума, този съвсемъ ми бѣ ненуженъ, поради кое то му отказахъ да го приема при менъ на работа. Следъ като му съобщихъ това, той си замина и азъ дълго време не чухъ нищо за този човѣкъ.

Не следъ дълго единъ отъ моите черни работници ми съобщи, че сѫщия този човѣкъ съ още нѣколко души сега обработвали Махагонъ на едно място въ горното течение на рѣката Улмъ.

Два месеца по-късно слѣзохъ долу въ малкото село, за да приема стоката, която бѣ пристигнала отъ Шатитъ.

Кръчмарът на селото ми представи единъ чужденецъ, който е пристигналъ съ лодка отъ Шатитъ.

Чужденецът тутакси ми заговори, че е пристигналъ съ цель да залови единъ бѣглецъ, който споредъ събраниетъ сведения се криелъ въ тѣзи мѣста на джунглите. Предложи ми и 5,000 долара, ако му помогна да уловимъ човѣка, когото търси. Опис

вайки ми го, той между другото ми каза, че имаше дълбокъ белегъ презъ лицето, по което и можелъ лесно да се разпознае.

Веднага се достихъ, че човѣка, за когото става дума, не е никой другъ, освенъ онзи странникъ, който идва при менъ да търси работа. На представителя на американската власт съобщихъ, че това лице е настоящемъ работ-

тъкъмъ горното течение на рѣка Улмъ. Той ми даде веднага половината награда, а азъ му обещахъ, че ще му доведа бѣглеца до границата на Съединените Шати.

Когато се върнахъ въ плантацията, взехъ отъ своята хора двамата си най-добри лодкари — Педро и Нуризо и моя старъ слуга Додо. (Сле-